

Η άλλη ανάγνωση της ύφεσης πραγματοποιείται και μέσα από τα αποτελέσματα των Πανελλαδικών εξετάσεων. Κάποια στοιχεία, γεννούν μια αμηχανία στα όρια της θλίψης.

Δεκαεπτάχρονα παιδιά είναι αναγκασμένα, λόγω των συνθηκών, να αποφασίσουν για το μέλλον τους με γνώμονα την επαγγελματική τους αποκατάσταση. Όλη η μαγεία των ονείρων της εφηβικής ηλικίας, όλα τα οράματα για να αλλάξουν τον κόσμο, να γιατρέψουν τις διχόνοιες, να φέρουν δικαιοσύνη, όλα τούτα, ενταφιάζονται στην προσπάθεια, να σπουδάσουν όχι κάτι που τους γοητεύει, αλλά κάτι που θα τους εξασφαλίσει απασχόληση. Ακόμα πιο ανησυχητικό για την εφηβική συμπεριφορά, είναι η άνοδος στις βάσεις των στρατιωτικών και αστυνομικών σχολών.

Παρ' όλη την περιρρέουσα ατμόσφαιρα για το μεγάλο, άκαμπτο, άδικο, ελληνικό Δημόσιο, παρά το γεγονός, ότι ακόμα δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε πόσο εργάζονται και πόσο αμοιβονται από αυτό, παρ' όλο το σφυροκόπημα που δέχονται οι εργαζόμενοι σε αυτό, τις μειώσεις των αποδοχών, τις εφεδρείες, τις περικοπές, όλο και περισσότεροι δεκαεπτάρηδες επιθυμούν να διαβούν τις πύλες του, να νοιώσουν την εξασφάλισή του και μάλιστα στο ένστολο, στο ένοπλο τμήμα του.

Εξ' ίσου απαισιόδοξη είναι η πτώση των βάσεων στις παιδαγωγικές σχολές. Ο συνδυασμός αυτών των τάσεων οδηγεί στο συμπέρασμα πως η ύφεση, οδηγεί στο συμπέρασμα πως η ύφεση, ανεξάρτητα από τα αίτιά της, δεν δημιουργεί μόνον στρατιές ανέργων, υποψήφιους αυτόχειρες, ομάδες καταθλιπτικών, αύξηση της εγκληματικότητας αλλά το σπουδαιότερο απονευρώνει, αποκαθηλώνει, απεξαρτά τον ανθό της κοινωνίας μας από το πιο εκλεκτό της όπλο. Τη νεότητα.

Έτσι οι απόφοιτοι των λυκείων, ύστερα από ένα βαρύ κύκλο σχολείων, φροντιστηρίων και πιέσεων, όπου δεν αποκτούν γνώσεις, κρίση, ισορροπίες, αλλά μαθαίνουν πώς να πετυχαίνουν σε εξετάσεις, οδηγούνται ομαδόν στις αγκάλες αυτού του προβληματικού Δημοσίου έτοιμοι για μια ζωή «παρουσιάστε», όπως θα τραγουδούσε και ο καλλιτέχνης.

Ασφαλώς σε αυτό έχουν συμμετοχή έχουν και οι γονείς. Οι γονείς εμπνέουν, διαφωνούν, φιλονικούν, αγαπούν, οδηγούν τα παιδιά τους. Ενίοτε και αποτυγχάνουν

υ.γ.1

Μιλώντας για ένστολους, εντύπωση μεγάλη προκάλεσε η χθεσινή είδηση της συστράτευσης των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ Ρένας Δούρου και Παναγιώτη Κουρουμπλή στην πρώτη γραμμή της δυναμικής κινητοποίησης των ενστόλων αστυνομικών, πυροσβεστών και λιμενικών απ' όλη την Ελλάδα. Οι ένστολοι διαμαρτύρονταν για τις προωθούμενες περικοπές στα ειδικά μισθολόγια. Στους κάπως πρεσβύτερους, από εκείνους δηλαδή, που βίωσαν τη στρατιωτική δικτατορία του '67 και όλους τους ηλικιακά μεγαλύτερους φαντάζει ακατανόητο. Όχι μόνον η συνδικαλιστική κινητοποίηση των εστόλων αλλά και η υπέρασπιση των αιτημάτων τους από την
Αριστερά.

υ.γ.2

Εξαιρετικός για μια ακόμα φορά ο Γιάννης Ιωάννου από το χθεσινό «Εθνος» αναδεικνύεται μια από τις πιο ηχηρές, εύστοχες και φυσικά χιουμοριστικές αντιπολιτευτικές φωνές στην Ελλάδα του μνημονίου.

